Jonas Lucas Christys prædiken 1. søndag i advent

Taler
Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato
30. november 2014

Sted
Lindevang Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 8, vers 22-38 (kapitel 9, vers 1)

Salmer
Gør døren høj, gør porten vid
Vær velkommen, Herrens år
Tænk, at livet koster livet
–
Hvorledes skal jeg møde
Rejs op dit hoved, al kristenhed
Tak og ære være Gud

Blindhed, bekendelse og bevægelse. Det er 1. s. i advent. Det er Lindevang Kirkes 88 års fødselsdag. Vi har sunget om ærens konge, om Herrens år, og om at livet koster livet. Og vi har hørt evangelisten Markus fortælle om tre ting: Om en blind mand i Betsajda, om en bekendelse ved Cæsarea Filippi og om en begyndende bevægelse mod Jerusalem. Blindhed, bekendelse og bevægelse. Det kunne være overskriften for min prædiken i dag.

Når man hører ordet "blind", så "ser" man faktisk noget. Man ser en blind person for sit indre øje. Det indre øje er vores tredje øje. Det er et usynligt øje, men det kan alligevel se. Det indre øje er vores medfødte evne til at begribe i billeder og tænke tanker. Man kunne også sige: Vores fantasi og forestillingsevne. Så når vi i dag hører om, at Jesus helbreder en blind mand, så ser vi både Jesus og den blinde for os – selvom vi ikke kan se nogen af dem med vores egne åbne øjne.

Vi lukker øjnene - og ser Jesus for os. Og vi ser den blinde mand. Vi ser Jesus lægge hænderne på den blinde. Og vi ser den blinde åbne sine øjne. Den blinde kan se. I første omgang ser han utydeligt. De mennesker han kan se, ligner træer. Men i anden omgang ser han "alting tydeligt". Og det er... ja, hvad er det

egentlig? Et mystisk mirakel? En tryllekunstners triumferende trick? Eller måske en antik form for laseroperation med efterfølgende genoptræning?

Når jeg hører ordet "blind" tænker jeg i første omgang på en blind person. Men i anden omgang tænker jeg på, at man også kan være blind uden at være det. Man kan godt være blind, selvom ens syn ikke fejler noget. Man kan fx være så besat af én ting, at man bliver blind over for sine omgivelser. Man kan være så optaget af sig selv, at man ikke ser de andre. Eller: Man kan stille så skarpt på alt det væmmelige i verden, at man fuldstændig overser alle de lyse og lette ting i tilværelsen.

Den blinde i byen Betsajda er et billede på den blindhed, som enhver af os kan opleve, selvom vi både kan se langt og godt. Vi kan være blinde for noget i os selv. Vi kan være blinde for hinanden. Og: – ville evangelisten Markus tilføje – Vi kan være blinde for Gud.

Og det er disciplene med jævne mellemrum: Blinde. I forhold til Gud. Disciplene får ellers hele tiden øje på Gud, men så mister de ham af syne igen. Disciplene får øje på Gud, da Jesus stiller dem det store spørgsmål: Hvem siger I, at jeg er? Da Peter svarer på alles vegne og formulerer den korte trosbekendelse: "Du er Kristus!", ser disciplene, hvem Jesus er. Disciplene ser, at Jesus er den frelser, befrier, redningsmand, som folket i lang tid har ventet og håbet på. De ser, at han er Gud.

Disciplene ser Gud, men så mister de ham af syne igen. Først bekender Peter på disciplenes vegne deres fælles tro. Og dernæst mister de synet, fordi Jesus fortæller dem noget, de ikke tør se i øjnene. Nemlig at han skal lide, dø og opstå.

Disciplene ser tilbage på alt det, de har hørt Jesus sige og set ham gøre, og disse erfaringer fører dem til bekendelsen: "Du er Kristus". Men i samme øjeblik vender Jesus disciplenes blik mod fremtiden og fortæller, hvad han forudser, at der vil ske, når de kommer til Jerusalem. Og det han fortæller om død og opstandelse, gør disciplene så blinde, at de forsøger at tale mesteren fra hans masterplan.

Disciplenes bevægelse fra syn til blindhed står i modsætning til den blindes bevægelse fra blindhed til klarsyn. Disciplene begynder med klarsynet: "Du er Kristus", men ender med tunnelsynet: Sådan må Kristus ikke se ud. Han skal

bære sejrens palmer, ikke korsets byrde. Disciplene bevæger sig fra bekendelse til blindhed.

Og ligesom Jesus måtte bruge to forsøg på at helbrede den blinde, må han nu bruge endnu et forsøg på at få disciplene til at forstå, hvad det vil sige at følges med ham. ”Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.”

Når jeg hører ordene ”følge efter” kommer jeg til at tænke på forskellige personer i den kristne tradition.

Jeg kommer til at tænke på nogle af de første kristne, som blev forfulgt og mistede livet, fordi de hellere ville bekende sig til Kristus end til kejseren.

Jeg kommer til at tænke på Frans fra den italienske by Assisi, der gav afkald på den materielle rigdom, han ellers stod til at arve.

Jeg kommer til at tænke på den tyske teolog Dietrich Bonhoeffer, der under anden verdenskrig ikke ville følge sit folks fører.

Jeg kommer også til at tænke på vores egen Søren Kierkegaard, der blev vred på sin samtid, fordi den i hans øjne ikke tog kravet om kors og efterfølgelse alvorligt.

På den ene side tænker jeg, at tanken om at følge efter Kristus, er blevet tolket meget forskelligt i traditionen, og at ønsket om at følge i hans fodspor kan gøre troen blind.

Det kan fx ske, hvis man korsfæster sin egen kritiske sans og blindt adlyder en religiøs førerskikkelse. Korstogene er den klassiske middelalderlige misforståelse af, hvad efterfølgelse er. Korsfarerne gik geografisk set den samme vej som Kristus – sydpå, mod Jerusalem – men etisk set var deres vej en blindgyde. Hans vej kan aldrig være voldens vej.

Og på den anden side tænker jeg, at tanken om at følge efter ham, der aldrig forlod kærlighedens vej, er en stadig påmindelse til os. Ikke fordi, vi skal kopiere eller reproducere hans enestående bedrift. Heller ikke fordi vi skal opsøge lidelsen for lidelsens egne skyld. Men fordi ordene ”følg mig” er en stadig

påmindelse om, at ens vej gennem livet også rummer smerte og sorg. Og at andre mennesker kan befinde sig på en vej, der ikke er så let og lys som ens egen.

Da kaldte ham Vejen, og han gik den vej, som ingen andre ville gå, og som vi helst vil lukke øjnene for, fordi den går på tværs af alle vores udødeligheds – og almagtsfantasier.

Så derfor, kære Gud, beder vi dig: Når vi selv eller en af vores nærmeste befinder os på en vej, som ser ud til at ende blindt, så åbn vores øjne for, at du også er med os dér.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
1. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Prædikener over hele Markusevangeliet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-1-sondag-i-advent